

06. L'Òme vièlh de la luna

UN JOVENT veniá de capitar sos examèns per far lo jutge. Se crompèt un ostal bèl e cerquèt una polida joventa que i poiriá viure amb el.

Mal despièch de son pòrt gloriós e de sa cara polida, lo jovent, que s'apelava Luo Feng, s'enamorava pas jamai de las joventas que li presentavan.

Alavetz decidiguèt de daissar sa vila de naissença per viatjar e se trobar el meteis la femna que ne somiava.

Un ser, que veniá de cavalgar mai de ueitanta legas sens s'arrestar, Luo Feng davalèt de caval davant una abitarèla. De la chiminièra s'escapava la bona flaira de la sopa cauda e confida, e per las fenèstras vegèt fòrça viatjaires que bevián e charravan en risent.

Cercar de joventas l'aviá agotat, alavetz trantalhèt pas e butèt la pòrta de l'albèrga. La sala èra claufigada de practices e trobèt de plaça pas que dins un canton escur a costat d'un òme vièlh que legissiá un libràs.

– Me pòdi júnher a vos ? demandèt Luo Feng.

– Vos en pregui, assetatz-vos, diguèt lo vièlh,

– Vòstre libre es plan espés ! Es una longa istòria que legissètz aquí.

L'òme vièlh fronziguèt los uèlhs e diguèt a votz bassa :

– Soi l'òme vièlh de la luna e vaquí lo libre dels maridatges. Seriatz pas curiós de saber lo nom de vòstra futura femna ?

Luo Feng ussegèt, sabiá pas se caliá creire los mots del vièlh.

– De la luna, expliquèt aiceste, ieu, vesi totes los nenets e totas las nenetas que naisson dins aqueste mond. Marqui lor nom dins aiceste libre. Après, amb un cordelon roge junhi los pès de los que son per se maridar.

– Mon nom es doncas marcat dins aqueste libre ? demandèt Luo Feng.

– Segur, e lo de vòstra femna tanben, respondèt lo vièlh en dobrissent son libre a la pagina mila seis cents setze, ela se sona Lin Lei e es nascuda fa dos ans al sud de Hang Zho dins una familia de jardinièrs.

– Es nascuda fa dos ans ! Mas alavetz es pas qu'una mainadeta ! s'exclamèt Luo Feng.

– Vos es destinada, tornèt dire l'òme vièlh de la luna.

Tampèt son libre e sul còp dispareguèt coma una tràva.

Aquela nuèit, Luo Feng poguèt pas s'endormir. Quitava pas de pensar a las paraulas de l'òme vièlh de la luna. Li caldríá esperar al mens dotze annadas abans de poder maridar aquela pichona Lin Lei. Èra nascuda dins una familia de jardinièrs, e el èra vengut mandarin. Luo Feng auriá aimat melhor una joventa del meteis temps e del meteis rang qu'el.

Decidiguèt de far morir la filheta. Tanlèu que se levèt lo jorn, montèt sul seu caval e s'enanèt tot dreit al sud de la vila de Hong Zho. Descobriguèt lèu l'ostalon ont demorava efectivament una familia de jardinièrs. Tres òmes trabalhavan a transplantar de camèlias. Al mai jove, demandèt :

– Monsen, i a entre vosaus qualqu'un ambe una filheta de dos ans ?

– Òc, mon fraire a una drolleta de dos ans, mas es partit per la capitala per vendre los nòstres pòts de flors.

– La pichona se sona pas Lin Lei ? demandèt Luo Feng.

– Si-ben, es plan son pichon nom.

Luo Feng lo mercegèt e partiguèt al tròt sul caval. Faguèt lo torn de l'ostal e ausiguèt una drolleta qu'apelava « Mamà ». Tota sola, en plen mitan de la cort, Lin Lei caminava en trantalhant. Luo Feng prenguèt alara un clavèl de la bata de son caval e lo plantèt dins lo cap